

bűnbánó, bűnért megvalló, a bűnbocsánatban részesülő embert részesíti Istenünk, amikor megtisztítja minden adikiától. Így lesz nyilvánvaló számunkra, hogy ez a megszenteltetés munkája: részünkről az odaszánás, az átadás problémáját veti fel, ahogyan erről a Rémaiakhoz írt levélben beszél Pál apostol: "Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak /adikiának/ fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltettek és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek." /6,13/

Elérkeztünk tehát odáig, hogy a hamisságtól való elállás egyben azt is jelenti, hogy odaállunk az igazsághoz. Tehát nem egyszerűen negatívumról van szó e helyen sem. S akit fárasztott volna az utóbbi néhány ~~más~~ perces "fejtegetés", pihenjen meg velünk együtt, nagy tanítónk, Kálvin szép hasonlatát hallgatva: "Amikor fegyvereknek nevezzi /az Ige/ tagjainkat, a katonáskodás területéről veszi a hasonlatot, mintha ezt mondaná: Amiként a katona mindig készen tartja fegyverét, hogy használatba vegye, valahányszor a vezére parancsolja, és nem is használja azt, hanem csakis annak parancsára, úgy a keresztyéneknek is meg kell gondolniuk, hogy az ő összes tagjaik a lelki katonaság fegyverei. Ha tehát valamelyik részüket vagy tagjukat helytelenül gonoszságra használják, a bűnnek szolgálnak. Katonai esküt azonban Istennek és Krisztusnak tettek, s ez állandóan kötelezi őket. Tehát illik távöltartani magukat a tábor bűnével való minden érintkezéstől. Látható ebből, hogy milyen jögon hivatkoznak elbizakodottan a keresztyén névre azok, akiknek minden tagjuk, mint a sátán rimája kész minden ocamányság elkövetésére."

Mi Krisztus nevét valljuk. De "jaj annak a hitvallónak, akinek élete megcáfolja az evangélium igazságát. Aki az igazságot hirdeti, kell, hogy maga is igaz legyen." /Spurgeon/ Úgy van, úgy legyen. Ámen.